

Handtverkarens hem
: moraliskt
föredrag, uppläst
vid
bildnings-cirkelns
and...

Borg, Ossian Edmund,

81 A Br.

National Library
of Sweden

BORG, O. E.

Vitt. Lv.

(Pn)

o

Sthlon

1847

Kungl. biblioteket

0 0000 000094857

BORG, OSSIAN EDMUND

vite. Pr.
v. (Pr)
9
1. Pr.

HANDTVERKARENS HEM.

MORALISKT FÖREDRAG,

UPPLÄST VID BILDNINGSCIRKELNS ANDRA GILLE

DEN 28 FEBRUARI 1847.

Exemplaret à 4 sk. B:ko säljes till förmån
för nödlidande handverkare.

STOCKHOLM, 1847.

P. A. NORSTEDT & SÖNER,

Kongl. Boktryckare.

ALLT har sitt värde uppå jordens rund,
Ty allt är flutet från en *Allmagts* händer,
En *Allmagt*, som på högsta *Kärleks* grund
Till hvarje stoft sitt helga lifsljus sänder.
Allt hägnas mildt af skapelsernas *Far*,
Allt inför *Honom* lika värde har.

Hvi äflas människorna då att så
Hvarann förtrycka eller ringa skatta?
Ej är det sättet jordisk sällhet nå,
Ej kan man dermed aktning för sin like fatta.
Nej — sök om såsom barn af samma *Far*
Att likna *Honom* i vår lefnads dar!

När blir den tid, då man uppskatta vet
Hvart arbet' efter dess förtjenst och ära,
Och blott den aktas, som för duglighet
Är hvarje redligs aktning värd att bära?
När man blott prisa vet den börd, den rang,
Hvarur framstråla dygder och talang?

Det tomma ax mot ljuset sträcker opp
 På högrest stängel kärnlöshetens krona;
 Det fulla åter böjer ner sin knopp
 Och söker oss med andras brist försona.
 När blygsam kärnfullhet sin ringhet ser,
 Då yfves kärnlös oblyghet dess mer.

Den stolte höjer sig liksom en ek
 Med trotsig panna öfver livvets hvimmel
 Och ler åt andras öden som en lek,
 Men ser ej molnen hota på sin himmel.
 En stormvind störtar plötsligt eken kull —
 Den stolte är och blir en handfull mull.

Se — ängens blomsterfolk vid ekens fot
 Till jorden bugar sig för stormens skarpa ilar!
 Naturens pröfningsbud det ödmjukt tar emot,
 Och tacksamhetens tår i blomsterkalken hvilar.
 Sitt hufvud lyfter det mot Himlen opp,
 I blicken strålar Kärlek, Tro och Hopp.

Er bild, J ringe, store inför Gud,
 J, som med *arbetsmödans* strider kämpan,
 Som söken *Bildningens* och *Ljusets* skrud
 Och som begärens svall med helig ifver dämpan.
 När själens källa klar och lugn får bli,
 Då spegla Himlens stjernor sig deri.

Men blickom in uti Handverkarns bo,
 Der flit och ordning slagit ned sitt läger,
 Der barnakärlek, makatro,
 Utkomstbekymrens tunga öfverväger,
 Der allt är enighet och kraft och frid
 Så väl i glädjens som i sorgens tid.

En föresyn af flit och redlighet,
 I kretsen utaf älskande *gesäller*
 Och lärlingar, den fromme *Mästarn* vet
 Dem alla lifva, då det sträfva gäller;
 Och gifver allom det som är dess rätt,
 Omhuldande enhvar på faders sätt.

Ej lösryckt från familjekretsen står
 Den aktade och gode *Verkstadssvennen*;
 Vid mästarns bord sin goda spis han får,
 I mästarn vördar han den trogne, faste vännen,
 Som själen är uti familjens ring,
 Der kärlek hvarje länk sig sluter kring.

Hur älskelig hans hulda *Maka* går
 Med fryntligt lynne och med husligt sinne;
 Och noggrann enkelhet och ordning rår
 I allt så väl derute som derinne.
 Ej någon möda synes henne svår;
 Förnyad kraft hon endast deraf får.

Ja — *Huslig Sällhet* hemmets *glanspunkt* är.
 Uti den lilla *Bildnings-Cirkeln* hydda
 För ädel forskning brinner hvar begär
 Och dygdens bud bli älskade och lydda
 Af hyddans barn, som der *sann bildning* få
 Af hjertan, som mot hjertan kärligt slå.

Men se — en tår bortskymmer *Fadrens blick!*
 Hvad vill den tåren i hans milda öga?
 Ifrån en dyster känslas djup den gick
 Och beder om ett svar ifrån det höga —
 ”Skall länge än’ min lyckas fröjd bestå,
 Än’ länge mina hulda lefva få?”

”Ja — kanske snart till rätta *Fadrens* hem
 Den *Högste* kallar mig ifrån de kära!
 O *Gud*, hvem skall väl då beskydda dem,
 Hvem skall dem tröst och ljus och bistånd bära?”
 Så sjunken i sin aningsdystra natt,
 Den ömme fadren i sin kammar’ satt.

Då makan halfhögt sagda orden hör,
 Med barnen i sin famn hon nalkas sakta;
 Men tyst! En bön sig på hans läppar rör:
 ”Må jag på *Dig* och *Dina* vägar akta,
 O *Herre*, ske *Din* vilje, icke min!
 O gör mig nöjd och ödmjuk till mitt sinn!”

Nu skynda maka, barn uti hans famn
 Och kyssa tåreperlorna från kinden.
 ”Du gode”, säger hon, ”i Himlens namn
 Låt mörka tankar flyga bort som vinden!
 O kläd dem uti hvitt, i ljusets skrud!
 Vår lefnadsgåta får du löst hos Gud!”

”Men går du före oss dit upp till Gud,
 Så hägnar oss den store, milde Anden,
 Som fogeln i sitt bo, som liljan i sin skrud;
 Och samlar oss en gång till dig i himlalanden.
 Förente der vi skiljas aldrig åt;
 Förklarad der blir livvets dunkla stråt.”

Så sagdt och än' en tår från ögat kysst,
 En tår af tacksamhet och glädje gjuten —
 I mannens armar hänryckt, tyst
 Den sköna gruppen låg försjunken, sluten;
 Som Himlen sluter i sin milda famn
 De klara stjernor utan tal och namn.

Så uti *fridfull kärlek* rinner tiden bort
 Uti Handtverkarns obemärkta hydda. —
 Och barnen växa till och innan kort
 De åldrige de kunna vårda, skydda.
 Det är så ljuft föräldrar göra godt
 Och återgälda hvad af dem man fått.

Och *sonen* fostras upp vid *mödans* härd
 Och ledes af förnuftets sanna lära;
 Han vet att ge sitt *yrke* all den gärd
 Af *aktning*, *tacksamhet* och *ära*,
 Som på sin bana han förvärfvat har
 I motgångens och uti lyckans dar.

Och *dottren*, prydd med dygdernas behag
 Och all den bildning, som kan henne höfvas,
 Till huslig nytta bildas dag från dag,
 Och när en skatt, ej henne kan beröfvas;
 Hon skämmes ej att bli gesällens fru,
 Och lyckligare blifva inga än de tu.

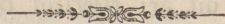
Föräldrars högsta glädje, högsta tröst
 I dar, som äro, uti dar, som komma,
 Är det att till sitt kärleksvarma bröst
 Få sluta barnen dygdiga och fromma.
 Ej obelönad barnens kärlek är
 Af *Den*, som allt på *Faders* händer bär.

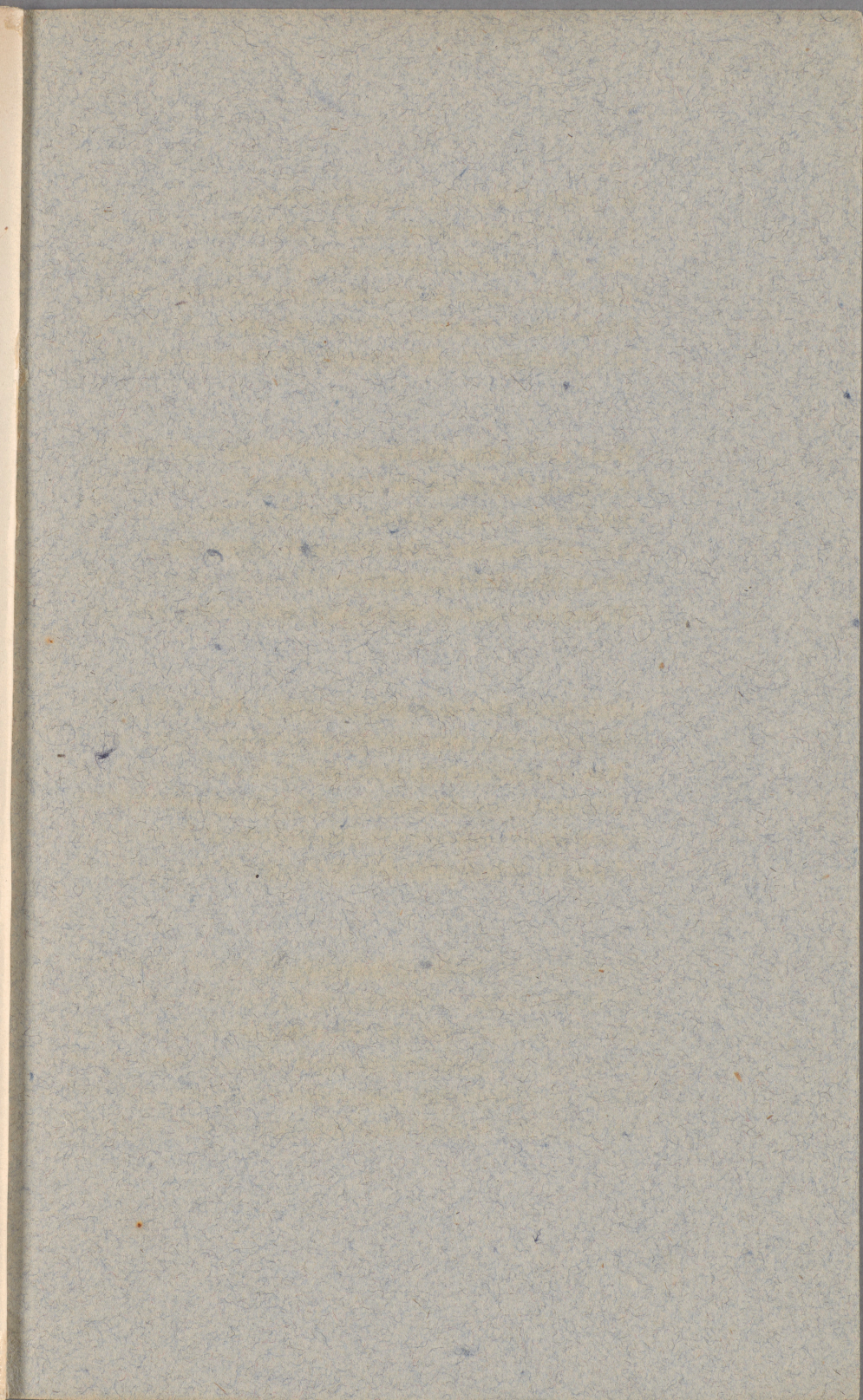
Men första steget dit är: *Hjertlig Bön*;
 Det andra: *Redligt Arbete i tiden*;
 Om icke alltid *här* man får sin lön,
 Så får man den, då dagen är förliden;
 Den dag, som slutar lifvets sorg och strid
 Och byter dem i evig fröjd och frid.

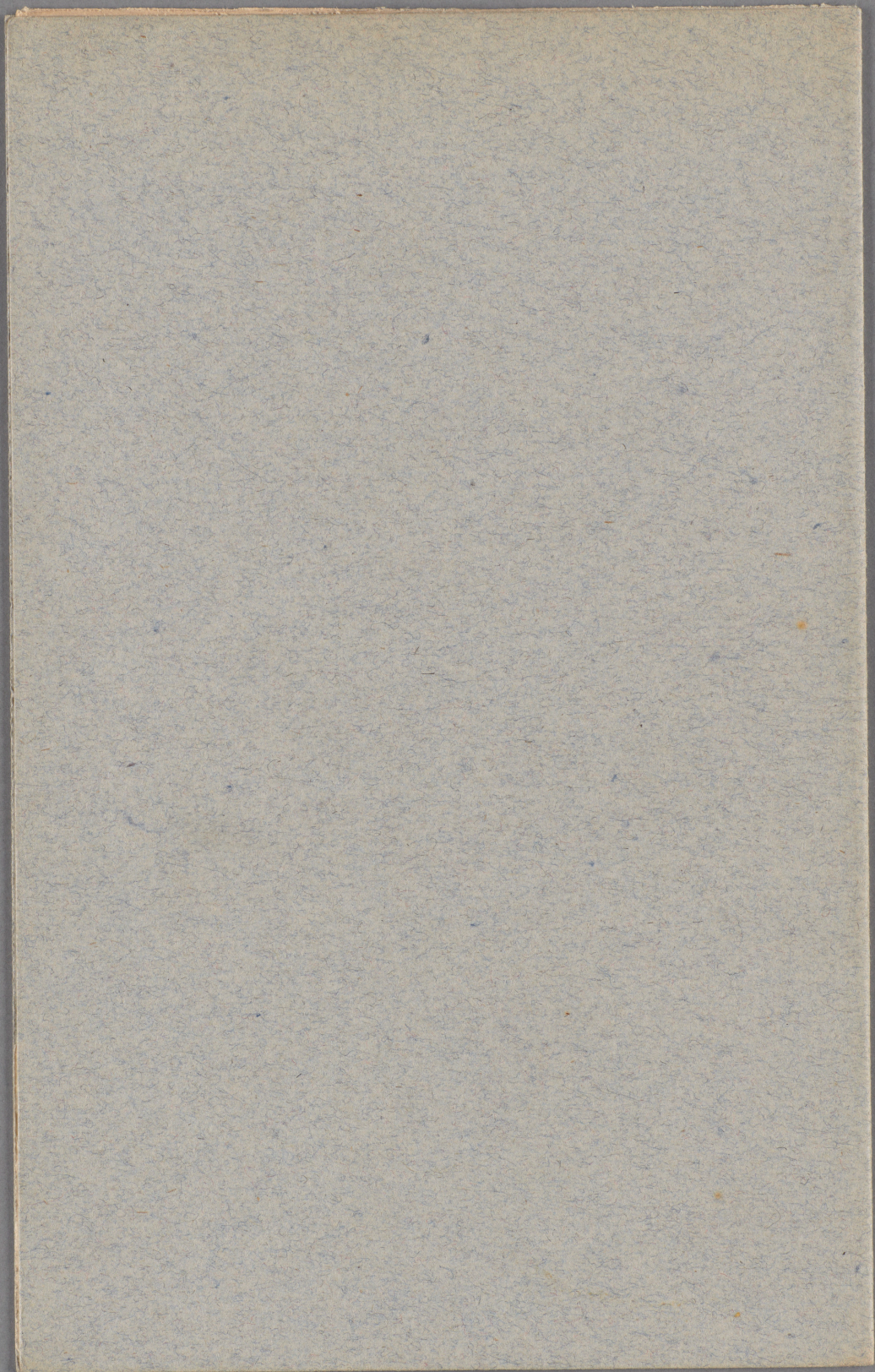
Så flykte *Edra* dar, J *Medborgsmän*,
 I *huslig trefnad* ibland barn och maka!
 Den' pröfvade, den sanna *Visheten*
 Kan tidens storm ej nå, än' mindre skaka;
 På *hälleberg* hon rest sitt tempel opp,
 Och derifrån till *Himlen* går dess lopp.

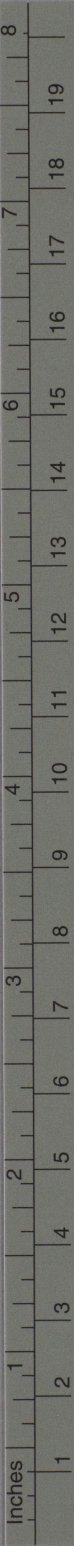
Hvad godt, hvad ädelt och hvad skönt och stort
 Er lifvet bjuder på Er korta bana,
 Det verken i Er mån, ty hvad J gjort
 För *Fädrens* land, det skall ock andra mana
 Att nyttans frö i *fosterjorden* så,
 Hvaraf en tacksam verld skall ädla frukter få!

Och när i dödens stund sin mantel lägger af
 Er trötta själ, den *Gudaborna* gnistan;
 Man söke fäfängt på hvar praktfull graf
 Ert namn! — Ack nej — det står på *Himalistan*,
 Som bjuder mödans son från jordens grus
 Upp till den *Högste Mästarns* sälla hus.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								